

Неприкаяний місяць

КУПИТИ

«То були золоті часи. Я вірила, що моє щастя триватиме вічно... І чому все стало таким?»

«Спочатку зник батько, потім — мати...» Коли будні Сараси Канай, юної та вільнодумної дівчинки, яку однокласники охрестили «дитиною з дивної родини», стали нестерпними, вона пішла на нечуваний вчинок: втекла й залишилася жити в незнайомця-студента. Поступово дім Фумі став для Сараси справжнім прихистком, але суспільство вважає це викраденням. Яка сутність їхніх стосунків? І чи можуть добрі наміри небайдужих нашкодити?

Часом «факти і правда — це різне», і ті самі події сприймаються зовсім по-різному учасниками та сторонніми спостерігачами. Шляхи Сараси та Фумі перетинаються знову за 15 років, даруючи шанс переосмислити минуле та їхню втечу від «нормальності», яку нав'язувало оточення.

У вихідний день сімейний ресторан переповнений. Офіціанти метушливо снують між галасливих дітей, батьків, що їх угамовують, і гомінких студентських компаній.

— Ваш какігорі зі свіжим персиком і збитими вершками.

Перед дівчиною поставили пишно оздоблений льодяний десерт.

— Я так давно хотіла його спробувати. Це ж справжній персик, не консервований!

Очі дівчини блищать. Навпроти сидить пара. На вигляд їм до тридцяти — замолоді, щоби бути її батьками. Чоловік не зводить очей з лискучих плодів у желейній глазурі.

— Дивне поєднання — какігорі та збиті вершки.

— Та ні, звичайне, — дівчина спантеличено глянула на нього.

— За моєї молодості такого не було.

— Говориш як дядечко.

— Чому «як»? Я і є дядечко, — спокійно мовив чоловік, і дівчина закліпала очима.

— А й справді. Наступного року тобі сорок. Але ти майже не змінився, відтоді як ми познайомилися. Коли бачиш вас удвох, ви здаєтесь однолітками.

— Скоро вже мене вважатимуть старшою, — жінка розпачливо схопилася за щоки. Дівчина засміялася, і цієї миті завібрував її телефон на столі. Мигцем глянувши на екран, вона байдуже його відклала.

— Не відповіси?

— Та ні. Це мама. Пише, що сьогодні не ночуватиме. — А тоді додала, утупившись у стіл: — Знову побачення. Усе гаразд. Мені не звикати самій удома. А її новий хлопець, хоч і не красунчик, але наче добрий. Якби вони одружилися, я б зітхнула з полегшенням.

— Незрозуміло, хто з вас дорослий.

— У безвідповідальних батьків виростають розсудливі діти.

Телефон знову завібрував.

— Як настирливо, — пробурмотіла дівчина, зазираючи в екран. — А, це подруга. Вибачте, я на хвилинку.

Щойно вона підвелася з телефоном, за сусіднім столиком запала тиша. Хлопці прикипіли очима до струнких ніг, що визирали з-під спідниці. Дівчина пробиралася між відвідувачами, ігноруючи їхнє захоплене перешіптування:

— Яка худенька, капець.

— От би в нашій школі були такого рівня дівчата, — сказав один хлопець, не відриваючи очей від її ніг.

— Вона ж малявка.

— Та ні, старшокласниця.

— Чуваче, це все макіяж!

— Серйозно? Виходить, ми якісь педофіли.

— Та яка різниця, аби гарненька.

— Дивися, ще почнеш дітей викрадати.

Хоч і самі діти, усі аж надто гучно обурилися:

— Та ну нафіг!

— Слухайте, а було ж щось таке минулого року, коли викрали малу. Знайшли її взагалі? Вони витягли телефони й почали гуглити, намагаючись пригадати, що ж то було. Схожих випадків сплигло так багато, що ніяк не могли знайти той самий.

— Блін, я тут таке знайшов. Відео арешту студента, який викрав дев'ятирічку. Є відео. Капець, як та мала реве.

Усі схилилися над телефоном.

«Фумі-і-і! Фумі-і-і!» — лунав звідти плач дівчинки.

Літня пара за столиком ліворуч невдоволено насупилася. Чоловік і жінка праворуч продовжили спокійно пити каву, ніби нічого не чули.

— Слухай, якщо будемо переїжджати, де б ти хотів жити? — запитала жінка в чоловіка, перекикуючи неприємні звуки.

Почувши її знервований тон, молодий офіціант, що підійшов долити кави, ледь помітно підняв брову.

— Наше місто занадто горбисте, тож наступного разу було б зручніше на рівнині. Але хочеться й гарного краєвиду. Щоб відчиняти щоранку вікно — а там дивовижна панорама. Гори, море чи навіть джунглі. Де б ти хотів?

— Обирай сама. Я поїду, куди захочеш, — чоловік вимучив усмішку.

Підливши кави, молодий офіціант коротко зітхнув, мовляв, от щасливі, і жваво рушив до інших відвідувачів.

Поки пара обговорювала, де жити краще, а де гірше, старшокласники за сусіднім столиком і далі заворожено дивилися тривожне відео.

«Фумі-і-і! Фумі-і-і!»

— Педофілія — це хвороба. От би їх стратили всіх, — процідив хтось.

КУПИТИ